

РЕШЕНИЕ

№ 4444

гр. София, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9362** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 285 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), във вр. с чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Е. Д. М., чрез процесуалния си представител адв. Ю., срещу Решение № 5915/19.10.2021 г. на Административен съд София - град (АССГ), I-во отделение, 12 състав по адм. дело № 1520/2020 г., с което е отхвърлена исковата молба на ищеца.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Поддържа, че първостепенният съд правилно е приел, че изживяните от ищеца и надлежно доказани в хода на делото неимуществени вреди са резултат от действия и бездействия на административни органи, при и по повод изпълнение на принудителната мярка „задържане под стража“ в следствения арест, но неправилен е изводът му, че в случая не е преминат изискваният се праг на суровост, поради краткият период на задържането от 19 дни – от 23.05.1997 г. до 10.06.1997 г. Изяснява се, че ищецът всъщност е престоял в ареста почти една година, а не 19 дни. Сочи, че не е настъпила погасителна давност и че исковата претенция касае периода на търпените неимуществени вреди от датата на задържането на ищеца на 23.05.1997 г. до завеждане на иска през 2020 г. Тези вреди

ищецът продължава да търпи и до днес, което според него е установено по категоричен начин по делото, освен със свидетелски показания и чрез експертни знания. С оглед на това, погасителната давност изобщо не е започвала да тече. Прави искане да бъде отменено Решение № 5915/19.10.2021 г. на АССГ и вместо него, по същество на спора, да бъде изцяло уважена исковата претенция на М..

В проведено съдебно заседание, касаторът, чрез процесуалния си представител, моли за постановяване на решение, с което да се уважи касационната жалба, в която са изложени подробни съображения относно касационните основания и претенции по делото. Няма доказателствени искания и не сочи нови доказателства. Претендира за разноски.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН), не изпраща представител. Депозира становище за неоснователност на касационната жалба и моли решението на АССГ да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК, от правнозаинтересована страна, тъй като оспореният съдебен акт е неблагоприятен за нея и е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Пред първоинстанционният съд Е. Д. М. е предявил иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), в размер на 50 000 (петдесет хиляди) лева, за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищеца за периода от 23.05.1997 г. до 10.02.2020 г., поради условията и режима, при които е бил поставен по време на задържането му от 23.05.1997 г. до 10.06.1997 г. по следствено дело № 55/1997 г. в ареста на Районна следствена служба в [населено място] – фактически действия и бездействия, поради поставянето на ищеца в описаните от него условия и режим по време на задържането му в ареста през 1997 г. В разглеждания казус, ищецът твърди, че е бил поставен в условия на задържането му за периода през 1997 г., от които търпи вреди и за които твърди, че нарушават човешкото му достойнство, като последните обхващат период от преди приемането и влизането в сила на разпоредбите, уреждащи отговорността на държавата от поставянето на лице в условия, нарушаващи чл. 3 ЗИНЗС – искът по чл. 284 от същия закон, поради което предявеният иск е разгледан по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

С обжалваното Решение № 5915/19.10.2021 г., постановено по адм. дело № 1520/2020 г., решаващият състав на АССГ е приел за неоснователен предявения иск за обезщетение на неимуществени вреди, претърпени от Е. М., описан по-горе. Първоинстанционният съд е изяснил обективно, всестранно и пълно релевантните за предявения иск факти и обстоятелства. Указал е на страните доказателствената тежест, с оглед характера на съдебното производство. От страна на ищеца са ангажирани писмени и гласни доказателства (разпитани са двама светели), а ответникът е представил писмени такива. По искане на ищеца е допусната съдебно-психиатрична експертиза. Със събирането им решаващият състав е изяснил фактическата обстановка, въз основа на която е направил и своите правни изводи.

Съдът е установил от фактическа страна, че Е. Д. М., изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в Затвора в [населено място]. Същият се е намирал в ареста на [улица] [населено място], на 23.05.1997 г. по досъдебно производство № 56/1997 г., където е пребивавал до 10.06.1997 г. Ищецът не е представил медицински документи, доказващи че е страдал и страна понастоящем от заболявания, в резултат на престоя му в ареста, т.е за периода след 23.05.1997 г. За установяване условията в ареста и в помещенията са допуснати до разпит свидетели – М. П. и М. П.. Прието било и заключение по експертиза, с цел изясняване на наличието на причинени на М. неимуществени вреди, като физически и психически тормоз, болки и страдания, накърнено човешко достойнство, задържане в унижителни условия и в застрашена среда. Подробно е разгледана практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ), съдържащи данни за материалните условия и режима на задържане и състоянието на арестите в България, както и данните от докладите на Комитета за предотвратяване на изтезанията (КПИ) от 1995 г. и 1999 г.

За да приеме иска за неоснователен и недоказан, съдът е приел, че не е налице нито едно от кумулативно предвидените основания в закона по чл. 1, вр. ал. 4 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на държавата чрез ответника ГДИН за вредите, които ищецът претендира по делото. С решението си, административният съд е отхвърлил иска за вреди по делото. Съдът е приел, че макар по принцип описаните от ищеца условия и режим по време на задържането му и доказани по делото, да са относими към нарушаване на забраната по чл. 3 ЕКПЧ, също както ЕСПЧ за дори два пъти по дълъг период от време (направено е сравнение с постановеното Решение от 15.12.2005 г., първо отделение на ЕСПЧ, делото Г. срещу България, т. 63 и т. 64), съдът приема, че поради краткия период на задържане на ищеца – от 23.05.1997 г. до 10.06.1997 г., т. е 19 дни, условията и режима на задържане не са достигнали до степен на нарушаване забраната по чл. 3 ЕКПЧ. Не е налице и нарушаване правото на защита на ищеца по чл. 13 ЕСПЧ – листата на ефективно право на защита. Съдът е приел, че не е налице незаконосъобразно действие и бездействие по смисъла на чл. 204, ал. 4 АПК, съставляващо основание за ангажиране отговорността на държавата и общините за вреди. Посочено е, че изискванията за ангажиране на отговорността за вреди на държавата чрез ответника, изрично указани на ищеца, на основание чл. 1 вр. чл. 4 ЗОДОВ, от незаконосъобразно действие или бездействие, следва да са кумулативно дадени. След като по делото не се установи изискването за незаконосъобразност на действието и бездействието на основанията, посочени от ищеца, то съдът не следва да обсъжда и останалите елементи за отговорността – претърпени вреди и причинно-следствена връзка, тъй като дори и да се установят, не могат да доведат до друг резултат – уважаване на иска за вреди. Съдът е допълнил, че твърденията на ищеца, че през исковия период са нарушени негови права по Международния пакт за граждански и политически права - чл. 2, 3, 5, 7 и 10, както и норми по правото на ЕС, са неотнесими. М. пакт съдържа норми-принципи, защитата на прогласените в него права следва да бъде гарантирана чрез норми по националното право на договарящите държави. Такива са нормите на ЕКПЧ, доколкото на основание чл. 5, ал. 4 от Конституцията, същата е част от вътрешното право. Правото на ЕС е неприложимо към факти и обстоятелства, възникнали през 1997г., тъй като България към този момент не е била държава-членка на ЕС. За периодът след 2007 г. исковата претенция не следва да бъде разглеждана на основания норми по правото на ЕС, тъй като фактите, на които се основава иска, са възникнали преди това. За пълнота

първоинстанционният съд е посочил още, че твърденията за продължителност на емоционалните преживявания на ищеца по повод на процесния престой в ареста са продължили до подаването на исковата молба през 2020г., не съставляват основание за разглеждането и уважаването на иска за вреди, тъй като е изтекла и погасителната давност, на която ответникът се е позовал. Съдът изрично е указал на ищеца, че е предявено възражение за изтекла давност – ответникът се позовал в отговора на исковата молба на приложението на чл. 100 и чл. 11 към исковия период. Адв. Ю. счита, че ищецът продължава да търпи вреди – негативни преживявания от престоя в ареста, търпи вреди и след периода на погасителната давност, поради което искът следвало да се разгледа по същество и за целия исков период – от задържането през 1997 г. до 2020 г. – предявяването на иска. Както е посочил в мотивите на решението, вещото лице твърди, че ищецът е преодолял последиците от ареста с течение на времето, справил се е без да посещава психиатър или психолог, без лекарства. Допълнено е, че условията, от които зависи задължението за поправяне на посочените в чл. 1 ЗОДОВ вреди и следователно правилата на давността относно исковете, целящи поправянето на посочените вреди, могат да се основават само на строго обективни критерии. Правилата на давността следва да са ясни и точни, за да могат заинтересованите лица да защитят правата си, но в никакъв случай погасяването на иск като процесния – за вреди от фактически действия и бездействия на административни органи при и по повод административна дейност, не може да има различен начален момент в зависимост от индивидуалното възприятие за вредата или конкретни факти по случая, за да започне да тече давностният срок, респективно този давностен срок в зависимост от субективните възприятия не може да продължава във времето и след законоустановения срок. Ето защо, субективната преценка на увреденото лице за наличието на вредата не следва да се взема предвид при определянето на нито един елемент на срока за погасяване на иска за отговорността на държавата за вреди.

Настоящата инстанция приема, че оспореното решение е мотивирано с подробно изложена фактическа обстановка, установена въз основа на представените писмени доказателства и гласни доказателства, които не са били оспорени с представянето на други такива. От касационния състав напълно се споделя както установената при първоинстанционното разглеждане на делото фактическа обстановка, така и направените въз основа на нея правни изводи. В настоящото производство не са представени писмени доказателства, установяващи нещо различно от доказателствата, събрани при първоинстанционното разглеждане на делото. Затова настоящият състав приема, че първоинстанционният съд обективно е установил фактическите обстоятелства, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, които са правилно ценени и анализирани.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявяват иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 ЗОДОВ. Във фактическия състав на отговорността на държавата за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт,

действия или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Правилен е изводът на първоинстанционния съд, че в случая ищецът, за когото е доказателствената тежест, не установил наличието на първата законова предпоставка, което обуславя неоснователността на предявения иск. Не е доказано наличие на незаконосъобразно действие и бездействие по смисъла на чл. 204, ал. 4 АПК. Правилно съдът е приел, че твърденията на ищеца за условията на ареста по време на задържането му, се подкрепят от заключенията на докладите на КПИ от 1995 г. и 1999 г. Конкретно от общото становище по отношение на условията в арестите към всички следствени служби, заключението, че тези условия могат да се опишат като нечовешки и унижителни и че те не са се подобрили достатъчно при последващите посещения през 1999 г. В същите се съдържат данни по конкретните условия, на които ищецът основава исковата си претенция. Правилно съдът е приел, че негативните изживявания на ищеца по повод на основанията на иска, се доказват от заключението на вещото лице и от свидетелските показания. От ответника не са представени доказателства – нито в първото, нито в настоящото съдебно производство, за условията в конкретния следствен арест през 1997 г. Поради това същите следва да се преценят с оглед твърденията на ищеца и докладите на КПИ. Условията, при които е бил поставен ищецът през исковия период, са се изразявали в следното: недостатъчен достъп на естествена светлина, слабо изкуствено осветление, работещо непрекъснато, недостатъчно проветрение, недостатъчна чистотата на спалното бельо и на килиите, ограничен достъп до санитарните помещения и ползването на баня, ограничаване на времето на ежедневната разходка, или неразрешаването ѝ, те. липса на двигателна активност; поради лошо качество на храната и недостатъчно количество; ограниченията за контактите с външния свят. Също настоящият съд възприема заключението на КПИ по доклада от 1995 г. за състоянието на арестите в България като относими и за 1997 г., предвид констатацията в доклада през 1999 г., че условията, не са се подобрили, дори имало влошаване. Предвид това правилни са съображенията на съда, че следва да приеме, че твърденията на ищеца както за материалните условия в ареста, така и за режима на свижданията и за престоя на открито, изцяло се потвърждават от заключенията на КПИ. Поставянето на ищеца в посочените условия е в резултат от действия и бездействия на административни органи, при и по повод изпълнение на принудителната административна мярка „задържане под стража“ в следствен арест,

наложена на ищеца. Това обуславя извод, че са извършени при и по повод административна дейност. Този извод следва и от естеството на мярката, тъй като друг правен субект освен Държавата, няма право да прилага такава принуда, но не се касае за наказание лишаване от свобода, а за задържане под стража. Правилно като решаващо за преценката на съда е било да установи, дали условията, при които е бил поставен ищецът през исковия период, нарушават забраната по чл. 3 ЕКПЧ, са данните за личното му положение, установени по делото от свидетелските показания и заключението на вещото лице, че същият е спортувал, със здрава психика е и не е прибягнал до психиатър или психолог, не е употребявал лекарства. Също решаващо за преценката на съда е било дали допуснато нарушение на правата на ищеца е времетраенето на задържането при посочените условия. Оплакванията на ищеца за условията и режима на задържане, в това число и загубата на килограми, с изключение на възрастта, са сходни с данните, въз основа на които е постановено Решение от 15 декември 2005 г., първо отделение на ЕСПЧ, делото Г. срещу България, жалба № 47823/99. Така видно от прието по т. 63 от решението на ЕСПЧ, жалбоподателят не е страдал от здравословни проблеми по време на периода на задържането и по този повод не се е наложило прилагане на специални грижи, а за голямата загуба на килограми, настъпила поради твърдения недостиг на храна, Съдът е констатирал, че не представя никакво доказателство в подкрепа на този довод. В т.64 от решението по делото ЕСПЧ е отчетел констатациите на КПИ, изложени в докладите от 1995 и 1999 г., идентични с цитираните по-горе. По т.65 и 66 от решението ЕСПЧ е формирал следните изводи по повод оплакването за нарушение на чл. 3 ЕКПЧ: „65. Все пак, отчитайки факта, че задържането в условия, подобни на тези от настоящия случай, би могло за по-дълъг период, да доведе до отношение, противоречащо на член 3 от Конвенцията, Съдът счита, че спорното отношение не е достигнало минималната сериозност, изискуема, за да попадне в полето на приложение на тази разпоредба, по-конкретно поради относително кратката му продължителност. В т. 66. „В заключение, след пристъпване към цялостен анализ на релевантните факти и на основание на предоставените му доказателства, Съдът счита, че предвид здравословното състояние на жалбоподателя, както и продължителността на наложената мярка, няма нарушения на тази разпоредба.“ Тази преценка ЕСПЧ е формирал при продължителност на ареста от 03 юли 1998 г. до 18 август 1998 г., т.е. за период два пъти повече от процесния за задържането на ищеца. Както се посочи, от нищо не следва, че държавата през 1997 г. е изпълнила задълженията, указани от КПИ като

заключение в доклада от посещението през 1995г. Ищецът е пребивавал във въпросния арест при условия, в нарушение на чл. 3 ЕКПЧ, но поради краткия период на задържане – от 23.05.1997 г. до 10.06.1997 г., т.е. 19 дни и сходството на останалите факти по твърденията на ищеца, настоящият състав на съда също както ЕСПЧ по цитираното дело Г. срещу България следва да приеме, че не е преминал изискваният се праг на суровост, за да се приеме, допуснато нарушение на чл. 3 ЕКПЧ. Ситуацията на ищеца и разгледаната в казуса по делото Г. срещу България, се различава единствено по признака възраст. Правилен и съответен на практиката на ЕСПЧ е изводът на съда, че макар по принцип описаните от ищеца условия и режим по време на задържането му и доказани по делото, да са относими към нарушаване на забраната по чл. 3 ЕКПЧ, също както ЕСПЧ за дори два пъти по дълъг период от време, настоящият съд следва да приеме, че поради краткият период на задържане на ищеца, условията и режима на задържането не са достигнали до степен на нарушаване на забраната по чл. 3 ЕКПЧ.

Правилно съдът е приел за неотнормирани твърденията на ищеца, че през исковия период са нарушени негови права по Международния пакт за граждански и политически права - чл. 2, 3, 5, 7 и 10, както и норми по правото на ЕС. Правото на ЕС е неприложимо към факти и обстоятелства, възникнали през 1997 г., тъй като България към този момент не е била държава-членка на ЕС. За периодът след 2007г. исковата претенция не следва да бъде разглеждана на основания норми по правото на ЕС, тъй като фактите, на които се основава иска, са възникнали преди това.

Безспорен е и фактът на приложимост на институтът на погасителната давност по чл. 110 ЗЗД. Съгласно § 1 от ЗОДОВ за неуредените в този закон въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони. Тъй като въпросът с давността не е уреден в ЗОДОВ, то напълно приложим е посоченият институт на погасителната давност, предвиден в гражданския закон ЗЗД и в този смисъл е и даденото тълкуване, задължително за всички съдилища – за приложимост на 5 годишната погасителна давност. Сроктът, с изтичането на който се погасяват вземания, произтичащи от неправомерно увреждане е петгодишен - чл. 110 ЗЗД. Сроктът е тригодишен за лихвите върху вземанията от неправомерно увреждане - чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Съгласно чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД обаче давността не тече „докато трае съдебният процес относно вземането“. Съгласно чл. 120 ЗЗД съдът не прилага давността служебно. Както е прието в доктрината и в съдебната практика, погасителната давност представлява по своята същност установен от закона срок, период от време, през който субектът на правото (вземането) бездейства и не го

упражнява. С изтичането на давността, при направено възражение от насрещната страна, вземането се погасява, респективно предявеният иск следва да се отхвърли като неоснователен поради изтичането на давностния срок. Този срок има начален момент и тече занапред, тъй като се касае за период от време, в който един правен субект има възможност да действа или да се въздържа от действие. В казуса по делото няма данни, които да обуславят извод за спиране на давностния срок. Настоящият съдебен състав приема, че при незаконни фактически действия или бездействия на административните органи, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е момента на тяхното преустановяване.

Следва да бъде допълнено, че предявяването на идентични претенции с незначително разминаване в исковите периоди чрез прибаването на нови такива с всяко последващо дело, е ясна индиция за злоупотреба с процесуални права чрез употребата им за цели, различни от целите на правосъдието. На съда са служебно известни подадените от Е. Д. М. до АССГ десетки иски молби, множество от тях с идентични искания за осъждане на Министерство на правосъдието, Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, Главна дирекция „Охрана“ или различни структурни звена на Министерство на вътрешните работи за претърпени неимуществени вреди по реда на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. В голямата си част образуваните съдебни производства пред АССГ са прекратени като недопустими, съдебните актове за което са потвърдени от Върховния административен съд. По всички съдебни производства ищецът предявява искания за освобождаване от държавна такса и назначаване на служебен защитник по реда на Закона за правната помощ, които в значителна част са уважени. Съдът приема, че предявяването на голям брой иски молби от едно и също лице по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ срещу различни държавни органи, съдържащи оплаквания срещу ежедневни несгоди, които лицето търпи с оглед наложената му мярка за неотклонение „задържане под стража“ или изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“, представлява злоупотреба с процесуални права. Забраната за злоупотреба с процесуални права изрично е формулирана в разпоредбата на чл. 3 ГПК, вр. чл. 144 АПК, като задължение за лицата да упражняват предоставените им процесуални права добросъвестно. Жалбата, която представлява злоупотреба с право, изрично е уредена като недопустима в чл. 35, пар. 3, б. „а“ ЕКПЧОС, която разпоредба, макар и неприложима в

случая, може да бъде използвана във връзка с тълкуването, което Европейският съд по правата на човека дава на понятието „злоупотреба с право” – като зловредно упражняване на едно право за цели, различни от целите, за които то е създадено. Съответно, всяко поведение на жалбоподател, което явно противоречи на целта на правото на жалба (респ. иск) и спъва правилното функциониране на Съда и точното провеждане на производство пред него, съставлява злоупотреба с правото на жалба. Предявяването на множество на брой, сходни или идентични неконкретизирани и недопустими претенции, които в голямата си част за обявени от съдилищата за недопустими, съставлява подобна злоупотреба с процесуални права, която по силата на чл. 3 ГПК, вр. чл. 144 АПК не следва да бъде толерирана. Процесуалният способ за това е чрез недопускане на исковете за разглеждане по същество като неконкретизирани и недопустими. Типичен пример за подобна злоупотреба с процесуални права са предявените пред АССГ четири на брой идентични исковни молби, по които са образувани адм. д. № 1517, 1518, 1520, 1522 и 3120 по описа за 2020 г. Налице е напълно съвпадение на фактическите твърдения и обстоятелства, като е налице единствено незначителна разлика в исковия период.

Административен съд София-град, анализирайки събраните по делото доказателства – поотделно и в тяхната взаимовръзка, правилно е приел, че ищецът не е провел пълно и главно доказване на фактическите твърдения, на които основава иска си. С оглед изложеното, настоящият касационен състав намира, че съдът е постановил решението си в съответствие с материалния закон, без наличие на нарушение на съдопроизводствените правила. Решението като правилно следва да се остави в сила.

Исковата молба подлежи на отхвърляне, като неоснователна и недоказана. Независимо от това, на ответника не следва да бъде присъждано поисканото юрисконсултско възнаграждение. Нормите на чл. 286, ал. 2 и ал. 3 ЗИНЗС са специални, по отношение на чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 и чл. 143 АПК и не предвиждат хипотеза за възлагане в тежест на ищеца, на юрисконсултско (адвокатско) възнаграждение, когато искът му бъде отхвърлен. Аргумент в подкрепа на същия извод е и разпоредбата на чл. 10, ал. 2, изр. първо ЗОДОВ. По делото не са направени разноси, което да налага осъждане на ищеца за такива (чл. 286, ал. 2, предл. първо ЗИНЗС).

Предвид горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5915/19.10.2021 г. на Административен съд София - град, I-во отделение, 12 състав по адм. дело № 1520/2020 г. Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: